

Sygn. akt V GC 565/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karolina Krzemińska
Protokolant:	sekr. sądowy Marzena Ornaf

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko D. M.

o zapłatę kwoty 5.000 zł

I. oddała powództwo

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.235,21 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka M. W., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą R. M. W. z siedzibą w Z. wystąpiła z powództwem w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej D. M. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą J., domagając się zasądzenia kwoty 5 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2013 r. oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Przytaczając okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie wskazała, że 05 listopada 2012 r. zawarła z pozwaną umowę zawierającą jednocześnie elementu doradztwa (dobrania właściwego koloru lakieru) oraz sprzedaży lakieru bazowego, rozpuszczalnika i bazy perłowej w celu polakierowania samochodu osobowego C. (...) należącego do męża powódki. Przedmiot umowy nabyła według wzornika podanego przez pozwaną, zaś pozwana zobowiązana była do przygotowania prawidłowej mieszanki lakieru, to jest który byłby zgodny z lakierem fabrycznym samochodu przedstawionego pozwanej. Po odebraniu przedmiotu umowy powódka wykonała lakierowanie poszczególnych części karoserii auta w tym: błotników przednich i tylnych, prawych drzwi, zderzaka przedniego oraz osłon przednich reflektorów. Pomimo polakierowania samochodu zgodnie z wymaganiami technicznymi i zasadami sztuki, pomalowane elementy miały inny odcień od lakieru fabrycznego. W ocenie powódki było to spowodowane złe dobranym lakierem przez pozwaną. Powódka zleciła wykonie prywatnej opinii w przedmiocie ustalenia prawidłowego doboru barwy lakieru. W opinii z 23 listopada 2012 r. rzeczoznawca stwierdził, że przyczyną wystąpienia różnic w odcieniach lakieru był nieprawidłowy dobór lakieru o innym odcieniu. Pismem datowanym na dzień 10 stycznia 2013 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5000 zł tytułem zakupu nowego lakieru o odpowiedniej barwie,

ponownego malowania samochodu oraz poniesionych kosztów, w tym za opinię rzeczoznawcy. W odpowiedzi pozwana pismem z 21 lutego 2013 r. poniosła, że zgłoszone roszczenia są nieuzasadnione .

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Wskazała, że nie zawierała z pozwaną żadnej umowy, w związku z którą powódka mogłaby wywodzić roszczenia zgłoszone w pozwie. Podniosła, że w dniu 05 listopada 2012 r. to mąż powódki, nie powołując się na jakiegokolwiek umocowanie ze strony swej żony, dokonał wyboru i zakupu lakieru do swojego samochodu. Zaś wskazania powódki jako płatnika faktury było uzasadnione jedynie okolicznością, że to ona w ramach prowadzonej działalności podjęła się naprawy, w tym także lakierowania samochodu należącego do jej męża. W dalszej kolejności pozwana wskazała, że zgłoszone roszczenia nie zawiera dowodów na okoliczność poniesienia szkody i jej wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, podjęła się naprawy uszkodzonego pojazdu m-ki C. (...) stanowiącego majątek odrębny jej męża W. W.. Zakres zleconej naprawy obejmował również wykonanie prac lakierniczych.

dowody: - wydruk z CEIDG powódki - k. 7 akt,

- zeznania świadka W. W. – k.63-64

akt

- zeznania powódki M. W. – k.64

w zw. k.60v-61 akt

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) z siedzibą w J., prowadząc sprzedaż detaliczną części i akcesoriów do samochodów osobowych, w tym także artykułów służących do lakierowania samochodów.

okoliczność niesporna

a nadto

dowód: - wydruk z CEIDG pozwanej - k. 8 akt,

W dniu 05 listopada 2012 r. do sklepu pozwanej przyjechał mąż powódki W. W. z jednym z elementów samochodu, który miał być polakierowany. Wskazując na numery umieszczone na tabliczce znamionowej oświadczył, że chce dobrać właściwy kolor lakieru.

Pracownik pozwanej na podstawie informacji uzyskanych z posiadanej bazy danych ustalił kod koloru lakieru odpowiadający marce i modelowi pojazdu W. W.. Wskazany kolor występował w 3 odcieniach.

W. W. otrzymał od pozwanej wzornik 3 wariantami odcieni koloru i dokonał wyboru jednego z nich.

Po podaniu pozwanej numeru wybranego odcienia, maszynowo wymieszała ona żądany kolor bazując na recepturze wskazanej przez maszynę w oparciu o wprowadzony numer lakieru.

Pozwana oprócz wymieszanego lakieru, sprzedała również bazę pod lakier i rozpuszczalnik o łącznej wartości 537,35 zł, co stwierdzone zostało fakturą vat nr (...), w której jako nabywcę wskazano powódkę.

W. W. był poinformowany przez pracownika pozwanej o konieczności odpowiedniego malowania pojazdu polegającego na cieniowaniu a nadto o konieczności wykonania natrysku próbnego.

dowody: - zeznania świadka K. S. - k.61v akt,
- zeznania świadka S. W. –

k.62-62v akt,

- faktura vat nr (...) – k. 14 akt

Powódka po zdemontowaniu elementów nadwozia w postaci: błotników, drzwi prawych, zderzaka przedniego oraz klapek reflektorów zleciła ich polakierowanie zakładowi trudniącemu się wykonywaniem tego typu prac przy użyciu lakieru zakupionego u pozwanej.

Po zamontowaniu polakierowanych elementów pojazdu okazało się, że odcień polakierowanych części jest inny od odcienia pozostałych elementów tego pojazdu.

Powódka zleciła wykonanie prywatnej opinii w przedmiocie ustalenia prawidłowego odcienia lakieru. W opinii z 23 listopada 2012 r. rzeczoznawca samochodowy stwierdził, że na skutek doboru lakieru o innym odcieniu lakierowane elementy nadwozia różnią się od pierwowzoru. Fabryczną barwą lakieru jest kolor czarny z odcieniem granatowym, a pomalowane elementy są koloru czarnego z odcieniem smolistym.

dowody: - zeznania świadka W. W. – k.63-

64 akt

- zeznania powódki M. W. – k.64

w zw. k.60v-61 akt

- opinia techniczna – k. 16-18 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż w ocenie Sądu podnoszony przez pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej powódki okazał się niezasadny.

Ze zgodnych zeznań świadka W. W. oraz powódki wynikało bowiem, iż W. W. zlecił powódce wykonanie naprawy spornego pojazdu (stanowiącego jego majątek odrębny), która obejmowała również prace lakiernicze. W ramach tej umowy W. W. dokonał na zlecenie i rachunek powódki zakupu spornego lakieru samochodowego. Powyższy fakt potwierdza również treść dokumentu wystawionego przez pozwaną w postaci faktury vat nr (...), wskazującej powódkę jako nabywcę towaru.

Dlatego też Sąd uznał, iż legitymacja czynna powódki do występowania w niniejszym procesie wynikała z faktu zawarcia w jej imieniu umowy kupna spornego lakieru (art. 535 kc), którego nabycie przez powódkę było uzasadnione koniecznością wywiązania się z umowy o dzieło zawartej ze swym mężem.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowił art. 471 kc. Zgodnie z jego treścią dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej mogłaby zaktualizować się zatem jedynie w przypadku spełnienia podstawowych jej przesłanek, tj.:

- niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez pozwaną,
- powstania po stronie powódki szkody w znaczeniu uszczerbku majątkowego,
- istnienia związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą oraz
- stwierdzenia, iż niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które pozwana odpowiada.

Na powódce ciążył przy tym obowiązek udowodnienia faktu nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną, związku przyczynowego między naruszeniem przez dłużnika więzi zobowiązaniowej a szkodą i przede wszystkim powstania szkody w majątku powódki oraz jej wysokości.

Powódka z tego obowiązku się nie wywiązała. Pomimo zakwestionowania przez pozwaną w odpowiedzi na pozew wysokości szkody, nie przedłożyła bowiem jakichkolwiek dowodów oraz nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych pozwalających na ustalenie jej wysokości.

Z przesłuchania informacyjnego powódki wynikało, iż na dochodzoną pozew kwotę 5.000 zł składały się: koszty prywatnej opinii biegłego w wysokości 367,46 zł a nadto koszty ponownego zakupu lakieru i malowania samochodu.

Odnosnie kosztów związanych z prywatną opinią biegłego, to abstrahując od niewykazania przez powódkę konieczności i celowości ich poniesienia, powódka nie przedstawiła jakiegokolwiek rachunku, czy faktury na dowód uiszczenia przez nią dochodzonej kwoty.

Odnosnie zaś kosztów związanych z koniecznością ponownego lakierowania samochodu, to z zeznań powódki wynikało, iż czynności te nie zostały jeszcze wykonane. Wysokość szkody powódki w tym przypadku obejmowałyby więc przewidywane koszty zakupu niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia, których wysokości powódka również nie wykazała.

Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury sąd może skorzystać z art. 322 kpc, dopiero gdy wyczerpie dostępne środki dowodowe (por. wyrok SN z 26 stycznia 1976 r., I CR 954/75, LEX nr 7795). Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, gdyż powódka żadnych środków dowodowych na okoliczność wysokości szkody nie powołała.

Już z samej tej przyczyn powództwo należało oddalić.

Niezależnie od powyższego stwierdzić również należy, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby pozwana nienależycie wykonała swoje zobowiązanie.

Z zeznań świadków K. S. i S. W., którym jako wzajemnie ze sobą korespondującym sąd dał wiarę w całości oraz z treści faktury VAT wynikało, iż strony zawarły jedynie umowę sprzedaży lakieru samochodowego, nie zaś, jak twierdziła powódka umowę mieszaną zawierającą również elementy doradztwa w zakresie doboru koloru. Świadczenie zeznali bowiem, iż wyboru odcienia żądanego koloru dokonał osobiście W. W.. Jego zeznaniem jako męża powódki i osoby bezpośrednio zainteresowanej wynikiem niniejszego procesu sąd nie dał wiary w tej części, w której wskazał on, iż wyboru lakieru dokonał pracownik pozwanej. Należy również podkreślić, iż zeznania te sprzeczne były z zeznaniami samej powódki, która twierdziła, iż wspólnie z mężem dokonała wyboru właściwego odcienia koloru wskazując na środkowy odcień z próbnika, zaś pozwana wymieszała odcień lakieru niezgody z tym, który został przez nich wybrany (znajdujący się na próbniku poniżej wskazanej próbki).

Przedłożona przez powódkę opinia techniczna, która ma w niniejszym postępowaniu moc dowodową dokumentu prywatnego, stwierdza jedynie, iż odcień lakieru, którym polakierowano podlegające wymianie części różni się od

odcienia lakieru znajdującego się na pozostałych elementach pojazdu. Okoliczność ta nie jest jednak równoznaczna z wykazaniem nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 kpc zasądzając je w wysokości wynikającej ze spisu kosztów przedłożonego przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 30.05.2014r. (k. 59 akt).

Uwzględniając wśród tych kosztów koszty przejazdu pełnomocnika pozwanej w wysokości 635,21 zł sąd miał na uwadze pogląd wyrażony w uchwale SN z dnia 18 lipca 2012 r. (III CZP 33/12, OSNC 2013/2/14, Prok.i Pr.-wkl. 2013/5/51), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W ocenie Sądu koszty te były niezbędne do celowej obrony pozwanej, która miała prawo ustanowić pełnomocnika mającego kancelarię poza siedzibą sądu właściwego, skoro darzy go zaufaniem koniecznym do reprezentowania jej interesów. Ponadto koszty te nie były znaczne, z uwagi na koncentrację materiału dowodowego na jednej rozprawie a co za tym idzie jednorazową konieczność stawiennictwa pełnomocnika w sądzie.

Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej ustalone zostało na podstawie §6 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 ze zm.).